

Sygn. akt VI U 157/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 września 2021 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: sędzia Joanna Napiórkowska - Kasa

po rozpoznaniu w dniu 17 września 2021 roku w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania M. R.

od decyzji (...)w W. z dnia (...) roku, znak: (...)

przeciwko (...) w W.

z udziałem zainteresowanego (...) w W.

o zasiłek chorobowy

1. oddała odwołanie;
2. zasądza od odwołującej M. R. na rzecz zainteresowanego (...) w W. kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VI U 157/19

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia (...) roku znak: (...) (...) w W. uznał niezdolności do pracy M. R. w okresach: od 18 maja 2015 roku do 12 czerwca 2015 roku, od 29 czerwca 2015 roku do 25 listopada 2015 roku, od 25 stycznia 2016 roku do 12 lutego 2016 roku oraz od 15 lutego 2016 roku do 31 marca 2016 roku jako podlegające zaliczeniu do jednego okresu zasiłkowego, i w związku z tym odmówił ubezpieczonej prawa do zasiłku chorobowego za okres od 31 stycznia 2016 roku do 12 lutego 2016 roku oraz od 15 lutego 2016 roku do 31 marca 2016 roku. W uzasadnieniu organ rentowy podał, że odwołująca wykorzystała okres zasiłkowy z dniem 30 stycznia 2016 roku w związku z tożsamością schorzeń z powodu których miała orzeczoną niezdolność do pracy.

(decyzja z dnia 6 marca 2019 r. – a.r.)

Od powyższej decyzji M. R. wniosła odwołanie. Wskazała, że wnosi o przyznanie prawa do zasiłku chorobowego za okresy od 31 stycznia 2016 roku do 12 lutego 2016 roku oraz od 15 lutego 2016 roku do 31 marca 2016 roku. W uzasadnieniu podała, że niezdolności do pracy nie były spowodowane tożsamymi schorzeniami, czy schorzeniami współlistniejącymi.

(odwołanie – k. 1-3)

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołanie wskazując na zasadność zaskarżonej decyzji.

(odpowiedź na odwołanie – k. 6-7)

Sąd zawiadomił o toczącym się postępowaniu (...) w W.. (...) przystąpił do sprawy, jako zainteresowany. W swoim stanowisku wskazywał na zasadność decyzji z dnia (...) roku i wniósł o oddalenie odwołania.

(postanowienie – k. 12; pismo z dnia 13 czerwca 2019 roku – k. 21-22)

Sąd ustalił, co następuje:

Odwołująca się była zatrudniona w (...) w W. na podstawie umowy o pracę.

(okoliczności niesporne)

Odwołująca się była niezdolna do pracy w czasie zatrudnienia u płatnika, w okresach:

- od 18 maja 2015 roku do 12 czerwca 2015 roku z powodu reakcji na ciężki stres i zaburzenia adaptacyjne (F43),
- od 29 czerwca 2015 roku do 25 listopada 2015 roku z powodu reakcji na ciężki stres i zaburzenia adaptacyjne (F43),
- od 13 stycznia 2016 roku do 22 stycznia 2016 roku z powodu drożdżycy (B40),
- od 25 stycznia 2016 roku do 12 lutego 2016 roku z powodu reakcji na ciężki stres i zaburzenia adaptacyjne (F43),
- od 15 lutego 2016 roku do 18 marca 2016 roku z powodu choroby zwyrodnieniowej stawu kolanowego (M17) oraz
- od 19 marca 2016 roku do 31 marca 2016 roku z powodu reakcji na ciężki stres i zaburzenia adaptacyjne (F43).

Schorzenia psychiatryczne (F43) z powodu których orzekano niezdolność do pracy były schorzeniem współistniejącymi ze schorzeniem choroby zwyrodnieniowej stawu kolanowego w okresie od 15 lutego 2016 roku do 18 marca 2016 roku. W okresie od 15 lutego do 18 marca 2016 roku miała wystawione zwolnienie lekarskie z powodu dolegliwości po operacji bocznego podparcia rzepki stawu skokowego lewego, która miała miejsce w czerwcu 2012 roku. Wtedy odbyła rehabilitację z tego powodu w ośrodku (...).

W trakcie kiedy odwołująca odbywała rehabilitację z powodu schorzeń stawu kolanowego lewego utrzymywał się u niej stan objawów depresyjno-lękowych o podobnym nasileniu jak w okresie od 25 stycznia 2016 roku do 12 lutego 2016 roku. Objawy stanowiące podstawę do orzeczenia w tym okresie niezdolności do pracy nie zmniejszyły się, aż do wizyty u lekarza psychiatry w dniu 21 marca 2016 roku.

Stan zdrowia psychicznego, natężenie objawów i ich nieustąpienie, aż do następnej wizyty u psychiatry powodowały niezdolność do pracy z przyczyn psychiatrycznych jako współistniejącą ze schorzeniem somatycznym od 15 lutego 2016 roku do 18 marca 2016 roku.

Przerwa pomiędzy niezdolnościami z przyczyn psychiatrycznych trwających do 25 listopada 2015 roku oraz kolejną niezdolnością do pracy od 25 stycznia 2016 roku wynosiła 60 dni.

(opinie biegłego ortopedy K. K. główna i uzupełniająca- k. 152-153, k. 177; opinia biegłej psychiatry B. P. główna i uzupełniająca – k. 219-223, k. 261, k. 292-293)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie opinii głównych i uzupełniających sporządzonych przez biegłych ortopedę K. K. oraz psychiatrę B. P.. Opinie zostały sporządzone przez specjalistów z zakresu schorzeń na które leczyła się odwołująca, zostały poprzedzone analizą dokumentacji medycznej, opisów wizyt lekarskich. Zawierają spójne wnioski, które zostały logicznie uzasadnione przez obu biegłych, również potrzymane w opiniach uzupełniających. Biegli wypowiedzieli się co do współistnienia schorzeń w sposób pełny i jasny. Biegła B. P. wydała dwie opinie uzupełniające, które były kluczowe w tej sprawie ponieważ przeanalizowała i opisała stan zdrowia psychicznego,

logiczne go uzasadniając odnośnie okresu kiedy odwołująca miała orzeczoną niezdolność do pracy z przyczyn somatycznych.

Do opinii biegłych ortopedy i psychiatry zastrzeżenia i uwagi składała odwołująca działająca przez procesjonalnego pełnomocnika. Sąd mając na względzie te zastrzeżenia, aby uzyskać pełen materiał dowodowo dopuścił dowód z opinii uzupełniających. Biegli w sposób pełny udzielili odpowiedzi na zagadnienia poruszane przez odwołującą w pismach zawierających zastrzeżenia. Sąd wskazuje, że biegli, a przede wszystkim biegła B. P. w opiniach uzupełniających wyjaśniła dlaczego w okresie od 15 lutego 2016 roku do 18 marca 2016 roku współistniały schorzenia psychiatryczne o kodzie ICD-10 – F43. Uzasadniła to tym w jaki sposób były opisane natężenia zaburzeń w okresie przed niezdolnością do pracy z przyczyn somatycznych oraz po tej niezdolności. Z porównania tych dwóch stanów i opisów schorzeń oraz okresu utrzymywania się typowo niezdolności do pracy z przyczyny zaburzeń lękowo-depresyjnych (6 miesięcy) biegła wyprowadziła logiczny wniosek. Odnośnie ostatniej opinii uzupełniającej psychiatry B. P. odwołująca nie wносиła do niej zastrzeżeń.

Organ rentowy i zainteresowany nie kwestionowali żadnej z opinii sporządzonej w sprawie. Strony nie wносиły o uzupełnienie materiału dowodowego, Sąd nie miał podstaw do dopuszczania kolejnych dowodów z urzędu wobec braku wniosków dowodowych stron.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie jako niezasadne podlegało oddaleniu w całości.

Przedmiotem rozpoznania w tej sprawie było ustalenie, czy niezdolności do pracy w okresach: od 18 maja 2015 roku do 12 czerwca 2015 roku, od 29 czerwca 2015 roku do 25 listopada 2015 roku, od 25 stycznia 2016 roku do 12 lutego 2016 roku oraz od 15 lutego 2016 roku do 31 marca 2016 roku należy uznać jako podlegające zaliczeniu do jednego okresu zasiłkowego, czy okres zasiłkowy wynoszący 182 dni został wykorzystany 30 stycznia 2016 roku oraz czy odwołujący ma prawa do zasiłku chorobowego za okres od 31 stycznia 2016 roku do 12 lutego 2016 roku oraz od 15 lutego 2016 roku do 31 marca 2016 roku.

Zgodnie z art. 8 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. - Dz. U. z 2019 r. poz. 645, dalej, jako: ustawa zasiłkowa) zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 - nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży - nie dłużej niż przez 270 dni. Powyższy okres jest tzw. okresem zasiłkowym, którego wyczerpanie skutkuje odmową przyznania prawa do dalszego zasiłku chorobowego. Okres zasiłkowy przy schorzeniach odwołującej wynosił 182 dni. Z kolei art. 9 ust. 1 ustawy zasiłkowej wskazuje, że do okresu zasiłkowego wskazanego w art. 8 tej ustawy zalicza się również wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, a w ust. 2 wskazuje się, że do tego okresu zalicza się również okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni. Należy wskazać, że w przypadku niezdolności do prac w danym okresie chodzi o niezdolność do pracy w znaczeniu medycznym. Zaświadczenie lekarskie jest potwierdzeniem niezdolności do pracy z danej przyczyny, ale wystawienie zaświadczenia lekarskiego o niezdolności do pracy z danej przyczyny, nie stanowi o tym, że w tym okresie nie może istnieć współistniejąca choroba też powodująca niezdolność do pracy. Kluczowe jest więc ustalenie jakie w danych okresach były rzeczywiste niezdolności do pracy, również w okresach kiedy nie wystawiano na nie zwolnień lekarskich oraz kiedy odwołująca była zdolna do pracy z powodu danych schorzeń.

Sąd ustalił, w tej sprawie na podstawie spójnych opinii biegłych, że u odwołującej się dominującymi schorzeniami były schorzenia psychiatryczne o kodzie F43 – zaburzenia adaptacyjne w reakcji na ciężki stres. Odwołująca się była z ich powodu niezdolna do pracy w okresach od 18 maja 2015 roku do 12 czerwca 2015 roku, od 29 czerwca 2015 roku do 25 listopada 2015 roku, od 25 stycznia 2016 roku do 12 lutego 2016 roku, od 15 lutego 2016 roku do 18 marca 2016 roku oraz od 19 marca 2016 roku do 31 marca 2016 roku. Należy wskazać, że jest to zgodne z tym co było podstawą do wydania decyzji przez organ rentowy. Na powyższe ustalenia ma wpływ to, że niezdolności do pracy

odwołującej w okresach od od 18 maja 2015 roku do 12 czerwca 2015 roku, od 29 czerwca 2015 roku do 25 listopada 2015 roku podlegają zaliczeniu razem z dalszą niezdolnością do pracy od 25 stycznia 2016 roku do 12 lutego 2016 roku ponieważ przerwa między tymi ostatnimi dwoma nie przekracza 60 dni – wynosi dokładnie 60 dni. Odnośnie niezdolności do pracy od 15 lutego do 18 marca 2016 roku Sąd wskazuje, że odwołująca się w tym okresie była niezdolna równolegle w dwóch przyczyn: stanu somatycznego oraz psychiatrycznego. Wynika to z opinii biegłej psychiatry, która wskazywała, że w tym okresie utrzymywały się takie same objawy i natężenie schorzenia psychiatrycznego jak w okresie od 25 stycznia 2016 roku do 12 lutego 2016 roku. Powyższe jest potwierdzone dokumentacją medyczną, która wskazuje na utrzymywanie się takiego samego stopnia nasilenia objawów zaburzeń psychiatrycznych w tym okresie oraz notowanym przy następnej wizycie 21 marca 2016 roku. Biegła wskazała, że nie jest możliwe chwilowe ustąpienie objawów psychiatrycznych tylko na okres rehabilitacji lewego kolana. Dolegliwości psychiatryczne w okresie od 15 lutego do 18 marca 2016 roku utrzymywały się w takim stopniu, że gdyby odwołująca nie miała wystawionego zwolnienia z przyczyn somatycznych, to też była niezdolna do pracy z przyczyn psychiatrycznych. Oznacza to, że schorzenia powodujące niezdolność do pracy współwystępowały. Tym samym i okres od 15 lutego do 18 marca 2016 roku podlega wliczeniu do tego trwającego od 18 maja 2015 roku w związku ze schorzeniami psychiatrycznymi. Odnośnie okresu od 19 marca 2016 roku do 31 marca 2016 roku podlega on zaliczeniu do tego okresu zasiłkowego ponieważ po pierwsze niezdolność do pracy nastąpiła bez dnia przerwy po okresie do 18 marca 2016 roku, a po wtóre jest to niezdolność do pracy również spowodowana schorzeniami psychiatrycznymi.

Reasumując Sąd uznał, że niezdolności do pracy w okresach od 18 maja 2015 roku do 12 czerwca 2015 roku, od 29 czerwca 2015 roku do 25 listopada 2015 roku, od 25 stycznia 2016 roku do 12 lutego 2016 roku oraz od 15 lutego 2016 roku do 31 marca 2016 roku, jako wywołane z przyczyn psychiatryczny podlegają zaliczeniu do jednego okresu zasiłkowego. Ten okres zasiłkowy, który aby dawał prawo do zasiłku chorobowego wynosi maksymalnie 182 dni, więc wliczając wszystkie niezdolności do pracy w ramach jedno okresu, Sąd zważył, że został on wykorzystany 30 czerwca 2016 roku. Tego dnia był 182 dzień niezdolności do pracy licząc od 18 maja 2015 roku. Oznacza to tym samym, że niezdolności do pracy w okresie od 31 stycznia 2016 roku do 12 lutego 2016 roku oraz od 15 lutego 2016 roku do 31 marca 2016 roku nie uprawniają odwołującej do zasiłku chorobowego.

Mając na względzie, że zaskarżona decyzja jest zasadna Sąd oddalił odwołanie. O powyższym orzeczono jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

W tej sprawie odnośnie kosztów procesu Sąd miał na względzie, że zainteresowany, który również wnosił o oddalenie odwołania, obok organu rentowego był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika. Wobec czego na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych orzeczono jak w punkcie 2 sentencji wyroku.